

Finalista de Nuestras Voces National Playwriting Competition 2011
Medlife/Repertorio Español, New York.

Cinco minutos sen respirar

De GUSTAVO OTT

OBRA PARA UNHA ACTRIZ E UN ACTOR

TRADUCIÓN AO GALEGO:
RUBÉN PÉREZ

*“La vida y los sueños son hijos de un mismo libro.
Leerlas en orden es vivir, hojearlas es soñar”*

Schopenhauer

*“La poesía es la única prueba concreta
de la existencia del hombre”*

Luis Cardoza y Aragón

PERSONAXES

MARGARITA VÍCTOR

ESCENARIO:

Corredor dunha tenda de almacéns. Detrás, a pantalla.

Minuto I / Víctor Vegas e Margarita Weeks

Tenda por departamentos.

Margarita, co seu carro de compras, vai dun lado ao outro.

De súpeto, atópase con Víctor.

MARGARITA: Onte puido chegar a tempo? Deume a impresión de que a nosa reunión se fixo moi longa e que vostede saíu tarde. Non lle dixeron nada?

VÍCTOR: Lembre que son o supervisor. Ninguén me molesta. Míranme mal, pero non me din nada. Amais, son o primeiro en chegar e o último en saír.

MARGARITA: Coma mín, que apago as luces da oficina cando todos se foron.

VÍCTOR: E eu, que lle boto unha última ollada á tenda antes de pechar. Se até me despido dela. Dígolle: “Boas noites, querida”.

MARGARITA: Querida? Chamas “querida” a esta tenda?

VÍCTOR: É que paso moito tempo aquí.

MARGARITA: E apágalle a luz.

VÍCTOR: A verdade é que hai un mecanismo automático.

MARGARITA: E a querida déitase a durmir.

VÍCTOR: Pero non durme rápido, primeiro hai que contarlle un conto.

MARGARITA: E vostede llelle os contos á tenda para que se quede durmida.

VÍCTOR: E non lle saian monstros.

MARGARITA: Aparécenlle monstros ás tendas cando están pechadas? Porque cos prezos que hai por aí, semella máis ben que os monstros ouvean cando as tendas están abertas.

VÍCTOR: Son monstros de soños, no son de verdade. De día, os monstros non existen.

MARGARITA: Monstros de soños nunha tenda. (RI) E asústanas?

VÍCTOR: A quen?

MARGARITA: Ás tendas. Asústanse?

VÍCTOR: Claro que si, por iso amencen coas rebaixas.

MARGARITA: Que mágoa que os meus monstros non veñan con música ambiente, ofertas 2x1 e pago a crédito.

- VÍCTOR: Vostede soña con monstros?
- MARGARITA: Si, pero os meus aparecen ao despertarme. (FAI UN SINAL OBVIO, REFERÍNDOSE Á XENTE QUE OS ARRODEAN. AMBOS RIN, SOLIDARIOS) Non lle recoñecín co uniforme, señor Víctor.
- VÍCTOR: Eu tampouco me recoñezo moito.
- MARGARITA: Cantos anos leva traballando aquí? Lembro que o lin na solicitude, pero esquecino.
- VÍCTOR: Quince anos, no xaneiro próximo. Agora que o penso; Vostede vén pouco, verdade?
- MARGARITA: Vou máis ao “Xeral”.
- VÍCTOR: Xa o dicía eu. É que coñezo ben a todos os nosos clientes. Moitos son meus amigos e até os recén chegados saúdanme.
- MARGARITA: Coñéceos a todos? Vén tan pouca xente ou esaxera?
- VÍCTOR: Refírome a que identifico ás persoas. É algo que chega co traballo. E non só os coñezo de cara, senon que tamén me gusta crer que percibo a súa personalidade.
- MARGARITA: Como así?
- VÍCTOR: Que podo dicir quen é quen.
- MARGARITA: Interrogaos ao entrar?
- VÍCTOR: (RÍ) Máis ben polo que mercan. Roupas, electrodomésticos, artigos de ferretería, víveres, cosméticos, revistas. Se lles gusta vestir de cores, se prefiren carne ou peixe, se levan conxelados, tipo de lámpadas, papelería, zapatos. A compra é unha radiografía da xente.
- MARGARITA: A ver, segundo esta compra, dígame; Como son eu?
- VÍCTOR: Pero así non vale, porque eu a vostede coñézoa de antes. Sei que traballa no Banco, vira onte pola mañá.
- MARGARITA: Pero segundo a miña compra...
- VÍCTOR: Moi ben. (OLLA A COMPRA) Unha falda bonita, baterías Triple A, un caderno para escribir, perfume, crema para a cara, pasta importada, tomate caro, aceite de oliva. Lasaña conxelada. Iogur. Pan francés. Comida para gatos de marca.
- MARGARITA: Exacto. Entón?
- VÍCTOR: Caseira. Poucas cousas, vive ao día. Sabe que as mercancías non desaparecen das tendas e que non ten que saír e mercar todo dunha vez. O gato come ben, pero pouco. Non o quere gordo. Quizais sexa gata? (ELA ASINTE) Está aforrando e non lle gusta. Pero vostede economiza non coma calquer outro cliente, senón en serio, coma se

de pronto se atopase cun problema económico.

MARGARITA: Aforrando? Pero se todo isto é carísimo!

VÍCTOR: Aproveitou a oferta 2x1 nas cremas e 5x3 do iogur, que polo demais non é o mellor. Nin sequera é o mediano. É o barato. Fará unha pasta Alfredo para a cea.

MARGARITA: (ELA ASINTE, RÍNDOSE) E que máis?

VÍCTOR: Seguro?

MARGARITA: Si, adiante.

VÍCTOR: Con todo?

MARGARITA: Sen misericordia.

VÍCTOR: Diría que antes non vía os prezos, porque o diñeiro non se lle viña, quero dicir que non pensaba nel. Gañaba ben, non moito, pero o normal e na súa casa compartía os gastos con outra persoa. Marido? Quizais xa non; non hai nada para os homes e as cantidades son para unha persoa. Un home come moito, e esta compra non o anuncia. Separación? Divorcio? Todo moi recente?

(ELA NON LLE RESPONDE)

Antes estaba pendente dos prezos pero o seu problema actual, se cadra súbito, é tratar de manter os gustos que tiña antes deste período de aforro, aínda que sexa a poucos, por conta gotas. Porque lle lembra que houbo un tempo no que estivo mellor. (MÍRAA) É a primeira vez que merca roupa nesta tenda.

MARGARITA: Si, é a miña primeira vez. Como o soubo?

VÍCTOR: O que leva posto é o seu estilo, pero de tenda especializada, comprada cando lle ía mellor. Tiña alguén ao seu carón e quería Lucila. Amais, acó vendemos unha falda de marca propia, da compañía, que é igualiña á que leva, pero a nosa é moito máis económica.

MARGARITA: Non a vin!

VÍCTOR: Porque é a primeira vez que merca roupa con nós. Gústalle? (ELA VAI CONTESTAR PERO EL INTERRÓMPEA) Non veu á tenda por mín, verdade?

MARGARITA: (AVERGOÑADA) A verdade é que si.

VÍCTOR: Algo no quedou claro onte? Faltoulle algunha cousa á miña solicitude? Paseime todo o día pensando nese préstamo. Fíxese que esta mañá pasei pola casa. E tomeille outra foto!

MARGARITA: Non se preocupe, todos os seus documentos están completos. Pero

cando vostede deixou a oficina, sucederon outras cousas que non sabe, e entón decidín pasar por acá para informarlle, por se acaso...

VÍCTOR: Que aconteceu? Vostede díxome que xa estaba autorizado.
Asinámolo todo. Non?

MARGARITA: Si, todo quedou asinado e o préstamo para a súa casa foi aprobado, como lle dixen onte. Pero quería indicarlle que logo de marchar vostede, tiveron un encontro co Director da Oficina e a Xerente de Recursos Humanos e entón, pois, eles informáronme que podería marchar.

VÍCTOR: Non entendo. E a onde se foi?

MARGARITA: Quero dicir que me despediron.

VÍCTOR: Despedida? Por mor do meu préstamo?

MARGARITA: Non ten nada que ver con vostede, non se preocupe, váase vir. Levo un mes, mellor dito, dous meses esperando que me despedisen.

VÍCTOR: Síntoo moito.

MARGARITA: Non é un gran problema, de verdade. Por iso viñen até aquí. Quería dicirlle, cara a cara, que xa non traballo no Banco, por se acaso vai buscarme. Amais, pareceume prudente informarlle que se ten preguntas sobre o seu préstamo, pode falar directamente coa Xerente. Ela chámase Mónica Morales e polo de agora está ao cargo de todas as contas que eu levaba.

VÍCTOR: Pois non será o mesmo sen vostede, claro.

MARGARITA: (RI) Claro que non!

VÍCTOR: Por iso leva a crema 2x1?

MARGARITA: Non o sei; quizais sexa por iso.

VÍCTOR: Síntoo moito. Debería vir máis a esta tenda, temos mellores prezos que no “Xeral”, creme.

(SACA UNS PAPEIS DO SEU PETO)

Aproveitarei para darlle estes cupóns.

MARGARITA: Non é preciso...

VÍCTOR: Están moi ben para os enlatados, xardinaría, artigos de cociña e até os libros.

MARGARITA: Libros? No “Xeral” non teñen libros.

VÍCTOR: A idea é que vostede atope todo acá e non teña que ir a outro lado. E a cambio da súa confianza, nós dámoslle un mellor prezo e variedade.

MARGARITA: Agora mesmo, cómprolla. (RI) Onde están os libros? Non os vin....

(OLLAMOS UN ANDEL DE LIBROS BEST SELLERS)

VÍCTOR: Sígame. (VAINA LEVANDO CARA OS LIBROS) É a miña zona máis frecuente. Cando non hai moita xente, eu mesmo asígnoma. E acó paso a miña hora libre.

MARGARITA: Lendo?

VÍCTOR: Ou pensando. (AMOSA OS LIBROS) Mire, bote unha ollada. Hai moi bos prezos.

MARGARITA: Vounos revisar...

VÍCTOR: Ler é unha boa afección.

MARGARITA: Sobre todo agora que terei tanto tempo libre.

VÍCTOR: Até que atope outro traballo.

MARGARITA: Ou non. Unha nunca sabe. Quizais a miña tempada de muller asalariada chegou até hoxe.

VÍCTOR: Non diga iso. Iralle ben. Déronlle carta de recomendación?

MARGARITA: Si, unha moi bonita e con moitas mentiras. (VENDO OS LIBROS) Quizais poida comezar a ler. Mellor que a tele... Non?

VÍCTOR: Pode levar os libros ás entrevistas de traballo.

MARGARITA: Se me ven lendo trataranme mellor?

VÍCTOR: Para cando lle toque esperar, refírome.

MARGARITA: E así deixo a un lado o meu móbil e as mensaxes de texto. Non sabe o tempo que paso ollando á pantalliña. Se creo que até me saíu unha xiba.

VÍCTOR: Para nada. Vostede está moi ben e témome que non terá tempo para ler demasiado xa que de seguro que atopará traballo axiña.

MARGARITA: Ogallá, pero a verdade é que me da igual. Teño diñeiro aforrado como para botar un ano sen problemas. Un ano lendo. Ler trae problemas?

VÍCTOR: Sorprenderíalle.

(ESCOITAMOS POLO SON INTERNO UNHA VOZ FEMININA MONOCORDE)

VOZ: (EN OFF) ...234 por caixa. 234 por caixa.

(VÍCTOR OLLA AO SEU RELOXO)

- VÍCTOR: Ese son eu.
- MARGARITA: 234? Vostede non semella un 234, máis ben un 575.
- VÍCTOR: E por que 575?
- MARGARITA: Números de xente alta, con enerxía, que sabe ler o carro da compra de mulleres despedidas.
- VÍCTOR: É unha clave tonta. Chámanme porque imos pechar e teño que facer o inventario do día. Se non me ven na caixa, é posíbel que pechen sen mín, polo que mellor vou e vixíoo. Déixeme levarlle o seu carro e voulle facendo a nota para que vostede revise os libros. Lévese un deses que lle faga sentir ben esta noite.
- MARGARITA: E eses cales son?
- VÍCTOR: Eu aconsellaría...
- MARGARITA: Os dos nenos quizais?
- VÍCTOR: Literatura Infantil?
- MARGARITA: Onde están?
- VÍCTOR: Quen?
- MARGARITA: Os nenos
- VÍCTOR: Cales nenos? Os meus nenos?
- MARGARITA: A miña filla ten dez anos e gústalle ler.
- VÍCTOR: (RI) Claro. Desculpe. A súa filla leu “Harry Potter”?
- MARGARITA: E todo o que ten que ver coas bruxas, dinosaurios, fillas buscando pais, pais buscando fillas, familias perdidas e en especial os gatos e os seus familiares; tigres, leóns, leopardos, leuse todos.
- VÍCTOR: Revise nese andel da esquerda, aí están as cousas novas...
- MARGARITA: O novo é o primeiro que le.
- VÍCTOR: Por acó hai unha sección de libros de segunda man.
- MARGARITA: Usados?
- VÍCTOR: Son máis baratos e pode mercalos a moreas polo mesmo prezo.
- MARGARITA: (INTERESADA) Onde dixo?
- VÍCTOR: Toda esa área. Segunda Man.

(O ANDEL DE LIBROS USADOS BRILA E É CANDO ELA A
NOTA POR PRIMEIRA VEZ)

- MARGARITA: Son moitos.
- VÍCTOR: Recibímolos cada semana.

- MARGARITA: Pagan ben polos libros usados?
- VÍCTOR: Non moito, pero a xente así desfaise deles e polo menos reciben algo en troques.
- MARGARITA: Quizais debería traer algúns da miña filla.
- VÍCTOR: Se están en boas condicións, dámoslle un bo prezo.
- MARGARITA: Margarita coidaos ben, iso si.
- VÍCTOR: Margarita chámase a nena? É un fermoso nome.
- MARGARITA: Quixen poñerlle María, pero logo, por un poema que lin nunha revista mentres esperaba para dar a luz, púxenlle Margarita.
- VÍCTOR: “Este era un rei que tiña/ un pazo de diamantes/ unha tenda feita de día/ e un rabaño de elefantes/un quiosco de malaquita/un gran manto de tisú/e unha xentil princesiña...”
- AMBOS: “Tan bonita , Margarita, tan bonita, coma ti.”
- VÍCTOR: Darío.
- MARGARITA: Ese mesmo.

(SONA O SEU MÓBIL. ELA REVISAR QUEN CHAMA E RESPONDE, CON MALA CARA E TON. FAI UN XESTO A VÍCTOR INDICÁNDOLLE QUE FALARÁN EN PRIVADO. VÍCTOR APÁRTASE UN POUCO E COMEZA A SACAR A CONTA DA COMPRA CUNHA CALCULADORA PEQUENA, PORÉN ESCOITA A CONVERSA).

- MARGARITA: (AO MÓBIL) Díxenche que traballaba até tarde hoxe. (OE) Non, non estou molesta contigo.
- (OE) Xúrocho
- (OE) Non o estou.
- (OE) Non foi pola túa culpa, xa o sei.
- (OE) Fun eu a que dixo que non fora pola túa culpa! (OE) Claro que fun eu!
- (OE) Estou no Banco!
- (OE) Si, sempre até tarde! (PAUSA)
- Regresarei en media hora. Un pouco máis. (OE) Non sei. Vou mercar un...
- Un libro. (OE) Si.
- (OE) Si.
- (OE) Vémonos.

(OE) Eu tamén te quero.

(PECHA O SEU MÓBIL. OLLA CARA VÍCTOR)

Desculpa.

VÍCTOR: Non se preocupe. Todo ben?

MARGARITA: Claro, todo ben.

(DE SÚPETO, MARGARITA VAI CHORAR. VÍCTOR NON SABE QUE FACER)

VÍCTOR: Aconteceu algo?

MARGARITA: É que morreu a gata. A nosa gata.

VÍCTOR: Canto o sinto!

MARGARITA: E foi pola súa culpa.

VÍCTOR: O seu marido?

MARGARITA: Foi un accidente, claro, pero agora nada é o mesmo entre nós.

VÍCTOR: Como morreu a gatiña?

MARGARITA: Sen querer, el deulle un golpe na cabeza e a gata non se ergueu máis.

VÍCTOR: E como é que sen querer un lle da un golpe na cabeza a un animal?

MARGARITA: Facéndoo.

VÍCTOR: Como se chamaba?

MARGARITA: Margarita.

VÍCTOR: Como a súa filla.

MARGARITA: Que filla? Margarita é a gata. Eu non teño ningunha filla.

VÍCTOR: Díxome que a tiña. Con dez anos. Lera Harry Potter...

MARGARITA: Á miña idade lendo cousas para nenos. Debería cambiar. Debería ser máis adulta. Debería ler cousas serias. Debería mentir menos. Debería madurar dunha puta vez.

VÍCTOR: De todos os xeitos non é da miña incumbencia. Non entanto, déixeme facerlle unha pregunta... Por que mentir sobre algo así?

MARGARITA: Non o sei. Dende hai un tempo non fago máis que dicir mentiras.

VÍCTOR: Onte no Banco... Mentiume?

MARGARITA: Non, claro que non.

VÍCTOR: E o traballo? Perdeu o traballo?

MARGARITA: Si, iso é verdade. Unha verdade demente e moi fría, ao parecer.

(ESCOITAMOS, UNHA VOZ FEMININA MONOCORDE)

VOZ: (EN OFF) ...234 por caixa. 234 por caixa.

VÍCTOR: Temos que pechar axiña. Se quere pode escoller o libro mentres fago a conta de peche. (PAUSA BREVE) Vostede...Está ben?

MARGARITA: Non, non estou ben. Podo quedarme esta noite aquí?

VÍCTOR: Como aquí?

MARGARITA: É que non quero volver.

VÍCTOR: Espéрана?

MARGARITA: Non, non me esperan.

VÍCTOR: Está dicindo unha verdade ou minte outra vez?

MARGARITA: Non o sei.

VÍCTOR: Non o sabe?

MARGARITA: O que é falso e o que é verdadeiro.

VÍCTOR: Quizais debéramos comezar de novo. Ola, son Víctor Vegas.

MARGARITA: Ola, chámome Margarita Weeks.

VÍCTOR: Margarita Semanas, Margarita Sete días. MARGARITA: Máis ben, Margarita de Cinco Minutos.

VÍCTOR: Moito gusto.

MARGARITA: E sen mentiras, quérome quedar a vivir aquí.

(ESCOITAMOS UNHA PORTA QUE PECHAN)

VÍCTOR: Igual, ese son precede tres máis. (SONA UN BEEP)
Conectaron a alarma.
(UN SON DE FERRO QUE PECHA)
Puxeron o peche.
(UN SON DE INTERRUPTOR. BAIXA A LUZ)
E a luz de emerxencia.
Iso significa que quedamos pechados acó.
Margarita leva rapidamente as mans á cabeza.
Vemos doce luces reflexentes brancas, fronte ao público, moi rápidas, unhas detrás das outras. Ao tempo, escoitamos un indiscifrabel rumor in crescendo, coma se se tratase de varias persoas tratando de falar ao mesmo tempo.

Minuto 2 /Dóeme sen explicacións

Margarita con frío; notamos que estivo chorando. Víctor leva o carro da compra e colócao ao seu carón.

VÍCTOR: Non se poña así. (DÁLLE UN PANO) Non entendo como nun Banco tan importante poden facer estas cousas. Hai que saber despedir á xente!

MARGARITA: O que doe é a humillación.

VÍCTOR: Iso tamén, pero comprendín que...

MARGARITA: O que doe é a humillación. Non é o futuro ou os cartos, Víctor. Nin sequera a idea de perdelo todo. É o maltrato. Unha é a vítima. E non só a vítima nese momento, senón que sempre soubeches que es unha vítima, dende que comezaches a traballar; paga baixa, malos horarios, condescendencia, marxinação, en fin, desprezo. Iso, desprezo. (VÍCTOR BAIXA A CABEZA. ELA VE QUE SE SINTE CULPÁBEL)

Non é vostede. O problema é el.

VÍCTOR: O seu marido?

MARGARITA: Sei que el non ten a culpa, pero dalgún xeito, creo que a ten.

VÍCTOR: De que?

MARGARITA: Do que pasou.

VÍCTOR: A gata? O despido?

MARGARITA: Refírome a que creo que ten a culpa de que eu sexa fea

VÍCTOR: Vostede non é fea.

MARGARITA: (TOCÁNDOSE A CABEZA) Non o sei.

VÍCTOR: Margarita, está ben?

MARGARITA: É a miña cabeza.

VÍCTOR: Dóelle?

MARGARITA: Dóeme sen explicacións.

VÍCTOR: Quere falar? Precisa falar con alguén?

MARGARITA: Non se preocupe. (SINALA A CALCULADORA DO PETO QUE VÍCTOR LEVA) ¿Canto saíu a conta?

VÍCTOR: Son 57.30

MARGARITA: Ten razón; aquí hai mellores prezos. Busco entón o libro e voume.

(OLLANDO CARA UN LADO) Hai sempre tantos gardias de seguridade nesta tenda?

(VÍCTOR REVISAR DE NOVO O SEU RELOXO. ÓLLAO EXTRAÑADO)

VÍCTOR: Son policías.

MARGARITA: Nada menos. Que acontece? Roubanlles moito?

VÍCTOR: Non é polos roubos, é por aquilo que aconteceu.

MARGARITA: Ah! O do atentado?

VÍCTOR: Recórdao?

MARGARITA: Foi hai tres anos?

VÍCTOR: Hai cinco meses.

MARGARITA: Vaia! Como non pasa o tempo!

VÍCTOR: O tempo é unha opinión.

MARGARITA: Unha opinión violenta.

VÍCTOR: Contudente.

MARGARITA: E arrogante.

VÍCTOR: E dende o día dos disparos...

MARGARITA: Violentos, contundentes e arrogantes.

VÍCTOR: Temos máis seguridade.

MARGARITA: Estaba aquí cando aconteceu?

VÍCTOR: (SINALA) Si, precisamente nese espazo.

MARGARITA: E viuno todo?

VÍCTOR: Tiven que declarar e até o contei pola tele.

MARGARITA: Lembro que houbo moitos mortos.

VÍCTOR: Seis. Un desastre. Disparou cun rifle.

MARGARITA: Foi un pistoleiro. Non? Un só?

VÍCTOR: Un maldito fillo de puta, se me perdoa a palabra.

MARGARITA: Non se preocupe, que estou dacordo: para matar a tanta xente así hai que ser un fillo de puta.

VÍCTOR: Violento, contundente e arrogante.

MARGARITA: Xa o recordo! Por iso era que nunca viña a esta tenda! Dábame terror atoparme no sitio do atentado. “E se volve acontecer?” ser vítima atérame. Eu nunca serei vítima, díxenme. Recordo que o vimos pola televisión: un tolo que dispara na tenda a un grupo de xente inocente. Foi terríbel: demasiado individual, demasiado preto de nós mesmos,

demasiado íntimo.

(MARGARITA MÍRAO SOSPEITOSA)

E por que o fixo?

VÍCTOR: Que?

MARGARITA: O pistoleiro. Por que lle disparou á xente inocente?

VÍCTOR: (SAÍNDO) Eu lévolle o carro...

(VAI MARCHAR, PERO COMA SE ESPERARA QUE O DETIVASE.
MARGARITA COLLE UN LIBRO)

MARGARITA: Están ordenados por autor ou título?

VÍCTOR: Están ordenados de forma extraña.

MARGARITA: Como di?

VÍCTOR: É que me ocupo persoalmente.

MARGARITA: (COLLENDO UN LIBRO) E por iso son estraños.

VÍCTOR: Isto non é máis que unha tenda, así que algo de misterio debe ter.

MARGARITA: Que di? Se soupera o impenetrábeis que son estas tendas. Para mín xa é un misterio que a comida chegue até aquí, lista e empaquetada, con máis información na etiqueta que na miña carta de despedimento.

(DEVOLVE O LIBRO E COLLE OUTRO)

Despois de todo, un filete é só un anaco de carne, pero igual ten máis datos ca mín, que tamén son algo así coma un anaco de carne por estes días de ex empregada. Sobre mín non hai etiquetas nin datos confiábeis. E mirándoo ben, nin sequera unha tarxeta de identificación con detalles precisos. Pero a etiqueta da carne infórmao case todo: calorías, proteínas, porcentaxe de graxas, auga, vitamina B, cinc, iodo, selenio, fósforo, glúcidos, lípidos.

(VÍCTOR REVÍSAO E MÍRAA SORPRENDIDO)

Teño unha memoria fantástica.

(MARGARITA DEVOLVE O LIBRO E COLLE OUTRO)

Quizais sexa iso o único que me fai máis cun anaco de carne nestas noites, case media noite, de Axente Hipotecario do Banco Nacional despedida. Fíxese que utilizamos a mesma palabra; “cesantías” laborais, coma se se tratasen de “despedidas” afectivas, coma os adeuses.

(RINDO) Aínda que eu non me despedín de ninguén no banco, a mín si que me despediron, sen charanga, nin ritual, nin sequera etiqueta.

(DEVOLVE O LIBRO E COLLE OUTRO)

Quizais por iso a carne é máis interesante, ten máis advertencias, chama máis a atención e en definitiva é máis necesaria ca mín. Digo que é preciso saber máis sobre ela ca sobre mín, unha vítima Bancaria, que para iso estamos as sacrificadas; para ser empacuetadas e comidas cunha etiqueta que diga: Margarita Weeks, produto procesado, feito neste país, vítima en perfecto estado para ser consumida antes da data de expiración, que polo demais é o seu aniversario, mira que causalidade, que é hoxe mesmo, e que se non se come rápido pois nin para a gata serve, que esa becha ten gusto de princesa, aínda que esté morta.

(DEVOLVE O LIBRO E COLLE OUTRO)

Non están por orde ortográfico, verdade?

VÍCTOR: Colócoos pola data de chegada, eses de alá abaixo son os máis vellos.

MARGARITA: Veñen do mesmo lugar?

VÍCTOR: Por que o di?

MARGARITA: Tiveron un mesmo dono. (AMOSAR O LIBRO) Di *“Propiedade de Alfonso Ramírez”*

VÍCTOR: Comprámoslos a moreas.

MARGARITA: ¿A Alfonso Ramírez?

VÍCTOR: Eses de aí, si.

MARGARITA: Son moitos. Que pasou? ¿O señor Ramírez mudouse?

VÍCTOR: Foron comprados a unha sucesión.

MARGARITA: Sucesión de...

VÍCTOR: Herdeiros.

MARGARITA: De Alfonso Ramírez. O Sr. Ramírez está morto.

VÍCTOR: Non o dicimos moito porque entón a xente non os compra.

MARGARITA: (IMITANDO Á XENTE) “Quen vai querer libros de morto.”

VÍCTOR: O señor Ramírez era maior. Vivía preto e compraba aquí. Pasouse toda a vida lendo e por iso tiña tantos.

MARGARITA: Pero ¿Son bos estes libros de Alfonso Ramírez?

VÍCTOR: Son bos; pero o que máis me gusta dos libros de Alfonso Ramírez é que os subliñaba mentres lía.

MARGARITA: E iso está ben?

VÍCTOR: Dálles certo misterio, coma se os libros falaran con un, coma se tivesen unha segunda voz, outro autor, un que non é previsíbel. Fíxese...
(ACHÉGASE AO ANDEL DE LIBROS. PECHA OS OLLOS. DÁLLE A VOLTA AO ANDEL. PÁRAO. SACA UN LIBRO. ÁBREO.
PROCURA UNHA CITA. LE) “Todo síntese como unha idea, aínda na

maior imprecisión” Dostoiévsky (PROCURA OUTRO LIBRO)

(LE) “Ler, ler, ler; vivir a vida que outros viviron. Ler, ler, ler; Serei lectura mañá tamén eu?

Serei o meu creador, a miña criatura?

Serei o que pasou?”

MARGARITA: Iso. Serei? Moi lindo. De quen é?

VÍCTOR: Unamuno.

(PROCURA OUTRO LIBRO)

(LE) “A noite, outra vez a noite, a maxistral sabedoría do escuro”.

MARGARITA: Que fermoso!

VÍCTOR: (DÁLLE A VOLTA AO LIBRO) Alejandra Pizarnik

MARGARITA: “A maxistral sabedoría do escuro”. Coma hoxe, que xa é de noite.

VÍCTOR: Ou todas as noites.

MARGARITA: Que rápido se fai escuro cando non estamos vendo. Podo?

(EL ASINTE. MARGARITA FAI O MESMO: PECHA OS OLLOS E

DÁLLE A VOLTA AO ANDEL. PÁRAO. SACA UN LIBRO.

ÁBREO. PROCURA UNHA CITA)

MARGARITA: “Comezaron a darme cousas e logo mas quitaron”

(SORPRÉNDESE CO ROTUNDO DA PRIMEIRA LIÑA. LE AGORA CON PASIÓN)

“Os agasallos eran moitos como moitas as advertencias que con eles viñan. Darémosche un corazón grande, pero se bebes viño, comezarás a odiar ao mundo. A lúa é a túa irmá, pero se tomas pílulas para durmir, encontraraste sempre en compañía de aloumiños infelices. Cada vez que collas un amor, perderás unha parte da túa memoria”.

(DE SÚPETO ELA MÍRAO, INCRÉDULA)

Semella escrito para mín. Hoxe e para mín. E quen é este señor?

(VÍCTOR COLLE O LIBRO)

VÍCTOR: Leonard Cohen, cantante e poeta.

(VOLVE FACER A VOLTA COS LIBROS, PERO UN POCO MÁIS DESESPERADA. COLLE UN, ÁBREO, LE)

MARGARITA: “Alí estaba todo: As flores que se abren e as portas que se pechan. Os días de choro e os días de ouro, os camiños e os soños, as ramaxes e as pombas; tamén un neno mirando dous amantes e tamén a hora do nacemento e a morte de cada home. E para lograr ese retrato, non tivo máis que pintar unha cadeira”.

VÍCTOR: (DÁLLE A VOLTA AO LIBRO) Héctor Rojas Erazo. E fíxese; estas son as cousas que me gustan dos libros de Alfonso Ramírez, sempre teñen algunha nota escrita a man.

(LE) “Debemos ser felices; aínda que só sexa por orgullo”

¿Sería escrito polo mesmo señor Ramírez?

MARGARITA: (REVÍSAO) Quizais.

VÍCTOR: ¿Ou trátase dunha cita doutro libro que tamén está aquí no andel, esperando a que o leamos?

MARGARITA: Díceo con nostalxia. Gústanlle moito os libros, non?

VÍCTOR: Teño unha relación difícil con eles.

MARGARITA: Difícil como?

VÍCTOR: Cando era novo andaba todo o día cunha copia moderna de poemas de César Vallejo. O peruano. O poeta. Por algunha razón sentía que ese libro me protexía, que me facía distinto, que me volvía máis mozo, máis alto, máis listo, máis valente. Sobre todo iso: máis valente, porque cando era novo sempre fun un covarde.

Por aquel entón, meus libros levaban a miña firma na contraportada, non entanto este de Vallejo era especial. Púxenlle o meu nome na portada, con data de nacemento e unha dedicatoria a mín mesmo, coma se Vallejo mo houbera adicado ou coma se eu fose o verdadeiro autor do libro.

MARGARITA: E líaos todos os días?

VÍCTOR: Non o lía, sabíamo de memoria: “Hoxe sufro dende máis abaixo. Hoxe sufro soamente. Doiome agora sen explicacións. A miña dor é tan fonda, que non tivo xa causa nin carece de causa. Que sería a súa causa? ...”

E logo...

“Se houbera morto a miña noiva, a miña dor sería igual. Se a vida fose, en fin, doutro xeito, a miña dor sería igual. Hoxe sufro dende máis arriba. Hoxe sufro soamente.”

MARGARITA: (REPÍTEO COMA SE O HOUBESE ESCOITADO ANTES) “Hoxe sufro dende máis arriba. Hoxe sufro soamente.”

VÍCTOR: Ese libro perdino. Coa vida, xa sabe, cando se perden as cousas que nunca se deberon perder, pasámonos o tempo buscándoas. Quizais porque pensamos que se as atopamos, volveremos a ser novos, a sentirnos eternos, non morreremos nunca. Confúndeas con outras cousas, pero realmente é esa a única que che fai falta. Se o que eu quería era un coche novo, un móbil novo, pedir o préstamo no Banco e comprar unha casa, o que realmente desexaba era recuperar o meu vello libro de César Vallejo.

Porque era coma se co libro podería volver a ter a idade que eu tiña entón, uns 15 anos.

E así foi como hai uns meses, colocando aquí os libros do señor Alfonso Ramírez, neste mesmo andel, de súpeto atopeino.

A mesma edición, cos mesmos rasgos, aínda que moi subliñado e un pouco máis deteriorado que o que eu tiña.

E cando o vin ben, atopei na portada a miña falsa adicatoria.

Tratábase do mesmo exemplar que eu abandoara hai 25 anos atrás!

MARGARITA: Incribel! O mesmo!

VÍCTOR: Volvino mercar, claro.

MARGARITA: Vaia coincidencia!

VÍCTOR: Conteí esta historia centos de veces e moi poucos ma cren.

MARGARITA: Que máis quixera eu que ter do meu lado unha historia tan impenetrábel coma esa!

(ELA COLLE OUTRO LIBRO. PERO FAINO COS OLLOS ABERTOS. LE EN VOZ ALTA)

“Se non me chamase César Vallejo, tamén sufriría esa mesma dor. Se non fose home, nin ser vivo, tamén o sufriría. Hoxe sufro dende máis abaixo. Dóeme agora sen explicacións; a miña dor é tan fonda que non tivo xa causa nin carece de causa”.

(AMBOS MÍRANSE)

Poemas humanos. Vallejo.

(CANDO VÍCTOR TOCA EL LIBRO, SONA O MÓBIL DE MARGARITA)

MARGARITA: Dime.

(OE) Estou no Banco. (OE) Eu nunca digo mentiras.

(OE) Non é preciso que veñas para acá. Xa estou case lista para marchar

á casa.

(OE) Díxenche que non veñas! (OE) Si, quero estar soa!

(OE) Non, non é a túa culpa, xa cho dixen! (OE) Non, non estou en perigo.

(OE) Como soa a miña voz de perigo? Non che soa coa dor?

Non che soa a miña voz coa dor da que esperou por algo que non chega e que nin sequera sabe que é o que debe chegar?

Sóache a dor?

Pois é bo que che soe.

Porque unha debe ser feliz, aínda que sexa orgullo, sabes. (OE) Aquí está todo: As flores que se abren e as portas que se pechan.

(OE) A miña dor é tan profunda que nin tivo xa causa nin carece de causa.

Hoxe sufro dende máis abaixo. Agora dóeme sen explicacións. Cada vez que collo un amor, perdo unha parte da miña memoria (PAUSA)

Falo como quero!

(OE) Se berras cólgote!

(OE) Todo está aquí, todo o necesario. Todo resumido nunha cadeira.

(OE) Vaite á merda!

(COLGA O MÓBIL. ESTÁ NERVIOSA. COLÓCASE A MAN NA CABEZA. TÓCASE O CABELO E FRÓTASE AS DEDAS, COMASE AS TIVESE MOLLADAS. ESCÓITANSE OS MURMURIOS. AS VOCES MESTÚRANSE E NON ENTENDEMOS O QUE DIN. CESAN. MARGARITA ESTÁ E NON ENTENDEMOS O QUE DIN. CESAN. MARGARITA TEN MEDO)

MARGARITA: Oíches iso?

(VÍCTOR ESCOITOUNO, PERO TRATA DE MANTER A CALMA. OÍMOS AGORA A VOZ POLOS ALTOFALANTES DA TENDA)

VOZ (EN OFF) ...234 por Caixa...234 favor ir a Caixa...

MARGARITA: Ir a caixa? Pero non quedaremos pechados aquí? Hai alguén máis?

VÍCTOR: (ÓLLAA PREOCUPADO. DE SÚPETO, SACA A SÚA RADIO) Un momento

(Á RADIO) Mónica. Son Víctor.

(VÍCTOR VAI CARA OUTRO ESPAZO NA TENDA)

(OE) Si, xa vou para a caixa, pero antes quería pedir un favor...

Pódesme ver dende aí?

(OE) Estou na sección dos libros. Estouche facendo un sinal co meu brazo. Vesme?

(OE) Si, eu tamén te vexo.

(OE) Xa vou cara alá. Pero primeiro quero pedirche un favor.

Ves ben onde estou? Todo o espazo?

(OE) Moi ben. Agora dime; Ves á muller que está aquí comigo?

A do vestido.... (OE) Vela ben?

(DE SÚPETO OLLA A MARGARITA, SERIO)

(OE) Estás segura?

(OE) Non, non pasa nada. Era para ver se me podías ver ben. Xa vou para alá e pechamos.

(COLGA O TELÉFONO. PONSE A MAN NA CABEZA)

Margarita, é a hora de pechar.

Pero...antes quero dicirche algo. Algo que quizais é importante.

MARGARITA: Si?

VÍCTOR: Que xa sei que ti es unha alucinación.

(PAUSA)

MARGARITA: Que dis? Eu unha alucinación?

VÍCTOR: Si. Estou alucinando. E non sei por que.

Música.

A pantalla mostra un andel de libros que cae. Na cámara lenta, miles de libros polos aires.

Escoitamos berros.

Minuto 3/ Poema de Guerra

Música.

Doce luces brancas reflexentes fronte ao público.

De novo oímos os murmurios, que se repiten con urxencia, pero mestúranse e non entendemos o que din.

Na escena o carro da compra e o andel de libros.

Ao instante, entran Víctor e Margarita, cada un por un lado distinto.

Víctor empurra unha cadeira executiva de escritorio e Margarita un andel de xardinería con bandexas. Sobre os mesmos, varios produtos da tenda.

VÍCTOR: Isto está en oferta na sección de oficina!

MARGARITA: E isto atopeino en xardinería!

VÍCTOR: E mira: (SACA UNHA CADEIRA PREGABLE DE PRAIA) Todo resumido nunha cadeira. Con parada na sección de vacacións!

MARGARITA: Iso si que me fai falta a mín: vacacións!

VÍCTOR: Comézaas aquí.

MARGARITA: Imos facendo o sitio. Temos tornasois? Mira isto: atopei estas flores, colocámoas ao noso redor e así acompañannos e arredéannos nesta noite de fechados na tenda por departamentos máis importante da cidade.

VÍCTOR: A verdade é que temos todos os produtos precisos para pasar unha noite de escándalo.

MARGARITA: Non o repitas, que pasei polos electrodomésticos e vin unha televisión con Internet, que se non fose tan grande...

VÍCTOR: Televisores non! Trátase da inimiga, Margarita!

MARGARITA: Unha inimiga que está oubeando por achegarse acó.

VÍCTOR: Non a deixaremos! Amais, non hai sinal.

MARGARITA: Sempre pasan ás agachadas. Entende, Víctor, que os electrodomésticos son electrodomésticos: dominan o mundo, veñen do espazo extraterrestre e saben como meterse, aínda que sexa a golpes, nas nosas vidas.

VÍCTOR: A golpes? Con botarlles agua solucionamos. Póñense mansiñas.

MARGARITA: E se el se achega por acó?

VÍCTOR: No poderá entrar.
 MARGARITA: Pero se aparece.
 VÍCTOR: Combaterémolo.
 MARGARITA: Con produtos da tenda?

(VÍCTOR COLOCA A CADEIRA DA PRAIA CONTRA O PÚBLICO.
 SACA OUTROS OBXECTOS E TAMÉN PREPARA A
 MARGARITA. COLÓCALLE UNHA OLA NA CABEZA E DÁLLE
 UN REMEXEDOR DA SOPA. EL TAMÉN SE COLOCA SOBRE A
 CABEZA UNHA OLA, CASE SARTÉN)

VÍCTOR: Non poderá entrar ao noso territorio!
 MARGARITA: Non pasarán!

(PRODUTO QUE NOMEAN, PRODUTO QUE TEÑEN NA MAN)

VÍCTOR: Lanzarémolle cloro!
 MARGARITA: Arrebolarémolle marcos con fotos de parexas felices!
 VÍCTOR: Tirarémolle leitugas caducas coa súa tropa de miñocas respectivas!
 MARGARITA: Miñoca contra miñoca!
 VÍCTOR: Leituga contra leituga!
 MARGARITA: Dispararémolle películas!
 VÍCTOR: Coma se foran estrelas afiadas!
 MARGARITA: Lanzarémolle pasta de dentes!
 VÍCTOR: E enxaugue bucal para que lle arda a alma!
 MARGARITA: E dous por un!
 VÍCTOR: Dende a nosa trincheira cotiá, somos invencíbeis!
 MARGARITA: Ou imbéciles!
 VÍCTOR: Que ademais por estos sitios adoita ser o mesmo.
 MARGARITA: Ou máis ben igual.
 VÍCTOR: E se non o vencemos!
 MARGARITA: ¡Se estamos en retirada!
 VÍCTOR: ¡Se nos vence a besta!
 MARGARITA: Se o monstro é máis forte!
 VÍCTOR: Se a barbarie volve gañar!
 MARGARITA: Se a súa decadencia sedúcenos!
 VÍCTOR: Entón, utilizaremos a nosa arma letal!

MARGARITA: Dispararémolle Poemas!

VÍCTOR: E os máis letais: Poemas humanos!

(ENTÓN, VÍCTOR E MARGARITA SACAN CADA UN DELES UN LIBRO E ANÓTANO)

VÍCTOR: (DE MEMORIA) “E se despois de tantas palabras, non sobrevive a palabra!”

MARGARITA: (DE MEMORIA) “Se despois das ás dos paxaros, non sobrevive o paxaro parado!”

VÍCTOR: “¡Máis valería, en verdade, que llelo coman todo e rematemos!”

MARGARITA: “Ter nacido para vivir da nosa morte!
Levantarse do ceo cara a terra!”

VÍCTOR: “Polas súas desfeitas e espiar o momento de apagar coa súa sombra a súa tebra!”

AMBOS: “Máis valería, francamente, que llelo coman todo e que máis dá...!”

MARGARITA: Disparen César Vallejo a vontade!

(AMBOS ARREBOLAN O LIBRO COMA SE SE TRATASE DE MÍSILES. VÍCTOR FAI UN SON DE EXPLOSIÓN)

VÍCTOR: Listo. Creo que non quedou nada del.

MARGARITA: Pulverizado, machucado, esmagado e arrasado.

VÍCTOR: E contra todo presaxio e ante un poder maior ca o noso.

MARGARITA: Hai que dicir...

VÍCTOR: Que finalmente ganamos!

(FELICÍTANSE. RIN)

MARGARITA: Haberá un bo poema para a separación?

VÍCTOR: Sepáranse? Por iso búscate desesperadamente?

MARGARITA: É de mutuo acordo.

VÍCTOR: Non semella de mutuo acordo, cariño.

MARGARITA: Creme. Falámolo e, como a xente civilizada, ambos decidimos deixalo até aquí e continuar como amigos.

VÍCTOR: Como amigos? Nunca é como amigos, Margarita Weeks da Semana.

MARGARITA: Xúrocho, Víctor Vegas de la Vega.

VÍCTOR: Imos ver, se eu fose o teu veciño: Que é o que máis escoitaría dende a

túa casa?: laios ou berros? Berros ou laios? Ou nada?

MARGARITA: Se foses o noso veciño diría que na nosa casa apenas se escoitan discusións. E moi, pero moi poucas malleiras, que amais desenvólvense sobre os aspectos máis banais e sen transcendencia: descoidos, a gata, as chamadas por teléfono, cartos, que nunca hai para o que cada un quere e xa. O mesmo que en todos os matrimonios.

VÍCTOR: (SINALÁNDOO) E podería escoitar algo sobre unha machucadura no brazo, un golpe na faciana, unha mazadura nas pernas?

MARGARITA: Se de iso se tratase, veciño, poderías dicir que tamén viches cando a policía investigou unha denuncia.

VÍCTOR: Non, non o diría. Porque se fose o teu veciño, interviría.

MARGARITA: Non, non farías nada. Serías un veciño doméstico e quedaríaste tranquilo pensando; que triste e que mal viven os demais, eses que son vítimas. E até dirías, sen dicilo, que o merezo, porque despois de todo; Quen me manda a mín estar con el e non contigo?

(VÍCTOR VAI DICIR ALGO, PERO MARGARITA DETENO)

Pero iso chega ao seu fin, meu querido Víctor. Non hai que preocuparse máis. Porque agora vou directa, con todas as miñas ganas, cara o meu primeiro divorcio. Sona ben? Primeiro divorcio: abre certa esperanza. Non cres?

VÍCTOR: Primeiro divorcio? Pero se apenas estás comezando.

MARGARITA: Ah, si?

VÍCTOR: Con todos os que che faltan!

MARGARITA: E cantos divorcios debe ter unha?

VÍCTOR: Un número decente, Margarita. Que mereza a pena dicir. Se non, é mellor quedarse calado.

MARGARITA: A ver.. E cantos tes ti?

VÍCTOR: Tres, e vou corto.

MARGARITA: Tres! Xa isto semella unha conferencia nacional de vítimas. E como é que te divorciaches tres veces, Víctor Vegas?

VÍCTOR: É que comecei a vivir moi cedo.

MARGARITA: Non é desculpa.

VÍCTOR: Non o é.

(MÚSICA TENSA. A MEDIDA QUE AVANZA O SEU TEXTO, VÍCTOR, INESPERADAMENTE, VAISE ELEVANDO DO CHAN. SO UNS CENTÍMETROS APENAS PERCEPTÍBEIS, PERO

MARGARITA NÓTAO, CON SORPRESA CONTIDA, COMA SE ENTENDERA DALGÚN XEITO A SITUACIÓN, POLA SÚA PARTE, MARGARITA QUEDA PARALIZADA. OS SEUS TEXTOS NON TEÑEN URXENCIA, PERO SI CERTA SORPRESA)

- VÍCTOR: Mamá morreu nova, cando eu tiña nove anos. Meus dous irmáns, miña irmá pequena e eu criámonos co papá. Aos catorce eu xa lles preparaba o almorzo a todos antes de ir ao colexio, espertaba a papá, facíalle o café, revisaba que os seus papeis de traballo estiveran en orde no seu maletín, peinábao, dáballe a miña opinión sobre a súa gravata e desexáballe un bo día.
- MARGARITA: Algo aconteceu; apenas podo moverme...
- VÍCTOR: Pola tarde buscaba aos meus irmáns no colexio, revisáballes as tarefas e preparáballes a comida. Que che pasa Caroliniña? Que tes Daviciño? Como te sintes Gregoriño? E eles tratábanme coma se eu fose o seu pai; é dicir, mentíanme. Pola noite preparáballes a cea e logo deitaba aos pequenos. E todo iso cando eu so tiña catorce anos.
- MARGARITA: Teño que facer un grande esforzo para mover o meu brazo, coma se me pesara máis que o meu corpo, coma se fose de hule groso.
- VÍCTOR: Aos dezaioito anos caseime coa primeira noiva que tiven, pero no canto de saír da miña casa, a noiva, meu pai, meus dous irmáns e a miña irmá menor, vivíamos todos no mesmo sitio. Aos dezanove anos era o pai da miña muller e de meu pai; pai e nai dos meus tres irmáns e, amais, estudaba administración.
- MARGARITA: Tampouco podo camiñar, fáiseme lento, coma se estivese no máis profundo do océano, coma se un paso me levase cinco minutos. Por que me costa tanto moverme?
- VÍCTOR: Aos vinte morreu meu pai, divorcieime da miña primeira muller, e tiven que facerme cargo de todas as débedas e obrigacións. Aos vinte e un deixei embarazada a unha compañeira de estudos e volvinme casar. Outra vez, a miña nova muller foise vivir á nosa casa, pero aos tres meses perdimos ao bebé; o doutor consoloume dicindo que eramos moi novos. Aínda así xa estaba casado por segunda vez e atopei un traballo de mensaxeiro, comecei a gañar cartos e deixei os meus estudos de Administración.
- MARGARITA: (MOVE UN BRAZO) Ves? Ese movemento comeceino hai cinco minutos.

VÍCTOR: Aos vinte e dous tiña na casa a miña irmá, os meus dous irmáns, a miña segunda muller, a mociña, e despedíranme do meu primeiro emprego. E ese mesmo ano, volvinme divorciar, máis ben abandonáronme. Ela un día perdeuse cun rapaz máis novo e até lle din as grazas.

MARGARITA: Víctor; ogallá que non me toque correr, porque creo que estou paralizada.

VÍCTOR: Unha veciña que traballaba aquí conseguíume este traballo na tenda. E como agradecemento, caseime con ela. Comecei como caixeiro, e rapidamente fixéronme supervisor. Pero aos dous anos tiven que despedir á que era a miña muller, por mala conduta e agresión, e darlle así a benvinda ao meu terceiro divorcio.

(VÍCTOR ATERRA)

Depresión aos 22; melancolía aos 23; crisis da mediana idade aos 24; problemas co colon, colesterol, testamento, canas aos 25; disfunción eréctil, mala circulación nas pernas aos 26.

É que cando alguén coma mín anda por aí, os demais deixan de ser inútiles para volvérense cómodos.

Os meus mellores momentos ocúpaos a rutina: é dicir, o abandono.

Erguerme pola mañá e pensar únicamente nas reponsabilidades; vir aquí, facer o traballo, ver o reloxo, esperar a pechar e logo, o baleiro.

(ELA MÓVESE COMA SE REGRESASE DA CONXELACIÓN) Non te preocupes, non tes que conmovertes. Non conto esta historia para que me teñan piedade. De feito, creo que non a contara nunca, así, tan completa.

MARGARITA: Non te preocupes. So quería dicirte algo...

VÍCTOR: Que?

MARGARITA: Que mentres falabas, estabas levitando.

VÍCTOR: Levitando?

MARGARITA: Coma voando.

VÍCTOR: Sempre ocorre cando me poño a recordar.

(VÍCTOR SACA O SEU TELÉFONO. CHAMA. SONA O TELÉFONO MÓBIL DE MARGARITA. AO COMEZO NON LLE FAI CASO, PERO LOGO RESPONDE FURIOSA. VÍCTOR SORPRÉNDESE E REVISASE SE SE TRATA DA SÚA CHAMADA)

MARGARITA: (A VÍCTOR) É el. (AO TELÉFONO) Hoxe non quero verte. Nin

sequera quero verme a mín. Ocorre que son fea, xa o sabes, son fea. Fun fea contigo, coa gata e con todos os que me arrodean. Por iso, hoxe, non quero verte, porque son fea.

(MARGARITA COLGA)

VÍCTOR: Ola? Ola?

(PAUSA. VÍCTOR MÍRAA, COMA SE FOSE DICIR UNHA FRASE CRUCIAL. NESE MOMENTO VOLVE SOAR O TELÉFONO. MARGARITA VAI CONTESTAR, PERO DECIDE NON FACELO)

MARGARITA: Estame buscando. Podo velo, búscame desapaixonado porque non sabe que estou acó.

(IMÍTAO) “Que fixo Margarita esta noite? En que bar estará? Con quen?”

Non me chama da casa, senon denden o seu coche, dándolle voltas á cidade, esperando atoparme pola rúa, abrazada a outro home, ou dous homes; imaxíname puta ou así que me desexa, quizais porque comigo el sempre se comportou coma un chulo.

Vai polas rúas e de seguro que me confunde coas outras; óllaas co cabelo distinto ao meu, a cara diferente, con outra pel, outro corpo, totalmente opostas ao que son eu, e non entanto lles berra...

VÍCTOR: Margarita!

MARGARITA: Iso. Chámame. Chámame en incendios. E elas, esas que non son eu, respóndenlle...

(VAI CARA O ANDEL DOS LIBROS. COLLE UN AO AZAR)

“Ao fin a batalla

E morto o combatedor veu cara el un home

E lle dixo: “non morras, ámote tanto” Pero o cadáver, ai! Seguiu morrendo” Vallejo. Busquemos outro.

(COLLE OUTRO LIBRO AO AZAR)

“Se non durmimos é para rodear a aurora Ela demostrará que seguimos vivindo” Robert Desnos.

(COLLE OUTRO LIBRO AO AZAR)

“Cando amas debes marchar...

Tomo o meu baño e miro

Vexo a boca que coñezo A man A perna O ollo

O mundo enteiro segue estando alí A vida chea de cousas sorprendentes

Saio da farmacia
 E precisamente baixo a balanza
 Peso os meus bos 80 kilos
 Ámote”
 Blaise Cendars.

VÍCTOR: (TRAÉNDOLLE A BALANZA) Si, pero imos certificar iso dos 80 kilos, que hai moitas dúbidas ao respecto.

MARGARITA: Unha balanza! Non! Ríndome! Por favor! Non dispare!

VÍCTOR: Tan mal estamos?

MARGARITA: Probablemente, peor.

VÍCTOR: Moi ben: (AMEÁZAA COA BALANZA) Fala! Confesa todos os teus pecados que cometiches até hoxe!

MARGARITA: Si! o que digas! Pero a balanza non! A balanza non!

VÍCTOR: Moi ben, comeza prisioneira: dime algo que non me dixeras todavía.

(DE SOCATE, MARGARITA MÍRAO SERIA. VÍCTOR ENTENDE QUE O XOGO REMATOU)

MARGARITA: Non debería dicirche o que che vou a dicir. Polo menos non así, non deste xeito, non nesta circunstancia.

VÍCTOR: Que é?

MARGARITA: Trátase do Banco.

VÍCTOR: Que pasa co Banco?

MARGARITA: O banco vaiche quitar até a alma VÍCTOR: Que dis?

MARGARITA: O que firmaches onte, o préstamo. Eles saben que non poderás pagar esa casa.

VÍCTOR: Pero...Ti dixeches que si, que fixeras a análise dos meus ingresos, o meu salario no supermercado. Falaches do importante que eu era para o Banco...

MARGARITA: Víctor, escóitame ben.

(A MEDIDA QUE DI O SEU TEXTO, PEQUENAS PEDRAS E ANAQUIÑOS DE BARRO CAEN DO SEU CORPO. NON É MOITO, PERO PODÉMOLO NOTAR)

Acontece que son fea. E se che dixeran esas cousas que che dixeran foi porque ese era o meu traballo. Meu traballo foi, por todos estes anos, ser fea.

(ÓLLAO DIRECTO AOS OLLOS)

Dar préstamos a quen non poden pagalos e logo quitarlles a casa, os cartos e as fantasías.

E aínda que fun todo o fea que me permitiron ser; aínda que engañei a todos os que puíden e aínda que arruinei as vidas de todos os que foron á miña oficina solicitando un préstamo, a pesar diso, despedíronme esta mañá.

Ves? Margarita xa non é unha princesa tan bonita coma mín.

(PARA O BARRO. AGORA MARGARITA NÓTAO)

Pode que ti queiras ser noble, pero o que eu desexo é baixar o máis cedo posíbel ao inferno. “Serei o meu creador, a miña criatura, serei o que pasou” (DÁSE CONTA DO QUE LLE ACONTECE)

Que é isto?

Barro?

(ESCOITAMOS POLO SON INTERNO UNHA VOZ FEMININA)

VOZ: (EN OFF) ...234 por caixa. 234 por caixa.

MARGARITA: A tenda está aberta?

(DE NOVO ESCOITAMOS OS MURMURIOS, QUE SE REPITEN CON URXENCIA. NON ENTENDEMOS O QUE DIN)

MARGARITA: Mellor voume xa. A miña filla débeme estar esperando.

VÍCTOR: Cantos fillos tes?

MARGARITA: Dous fillos preciosos. Unha nena de 5 anos e un varón de 8. Un marido sentimental e unha gata con fame

VÍCTOR: Que xa non está con vostedes.

MARGARITA: Claro que si, seguramente estará durmindo ao meu carón. Pónseme nos pés. (VÉNDOSE AS PERNAS) Agora mesmo podo sentir á miña gata. Síntela ti?

VÍCTOR: Non, eu non podo...

MARGARITA: Claro que non. (DE SOCATE, MÍRAO) Non podes porque a que estou durmindo son eu. (RI) E isto é un soño, por suposto. Verdade? Iso explica!

Escoitamos que sona un reloxo despertador.

Queda a música alta.

Minuto 4/ Choivas baixo o teito

Escoitamos “spiegel im spiegel” de arvo pärt.

As luces comezan a facerse máis presentes. Escoitamos sirenas ao lonxe e murmurios de xente, moi sutil.

Margarita soa en escena, treme de frío.

Leva un paraugas na man. Na outra, o libro de Vallejo, le.

MARGARITA: “Hai golpes na vida tan fortes... Eu non sei. Golpes como o do odio de Deus; coma se ante eles, a resaca de todo o sufrido se empozara na alma... Eu non sei.”

(Oímos o murmurio. Ela nótaos, cesan. Segue lendo.)

“Son poucos; pero son... Abren gabias escuras no rostro máis feroz e no lombo máis forte. Serán tal vez os poldros de bárbaros atilas; Ou os arautos negros que nos envía a Morte.”

(Oímos as bucinas. Ela nótaas, cesan. Segue lendo)

“Son as caídas fondas dos Cristos da alma, dalgunha fe adorábel que o Destino blasfema.

Eses golpes sangrentos son as crepitacións dalgún pan que na porta do forno se nos queima.”

(Oímos unha voz que a chama, ao lonxe. Ela nótao, cesa)

“E o home... Pobre... pobre! Volve os ollos, como cando sobre o ombro nos chama unha palmada; volve os ollos tolos, e todo o vivido empózase, coma unha poza de culpa, na mirada. “Hai golpes na vida, tan fortes ... Eu non sei!” Vallejo. *(Oímos o murmurio. Margarita pecha o libro)*

Vallejo, Víctor. É de Vallejo.

(Para a música, queda o murmurio)

MARGARITA: Quen fala? Quen está ahí? Hay alguén na tenda?

Olaaaa! *(Cesan os murmurios)*

Como é que de súpeto fai tanto frío? Deixan encendido o aire acondicionado na tenda? A máxima capacidade? Hai que asasinar de frío aos produtos na noite? É preciso inxectarlles un catarro a todo aquilo que non se vende no día? Anda, Víctor, fala. Confesa. Di a

verdade.

Víctor? Víctor?

(VE O SEU PARAUGAS. ESTRÁÑALLE)

E este paraugas? É meu? De onde o saquei? Tampouco é que sexa moi útil dentro dunha tenda. Para que pode servir un paraugas baixo teito?

(PASA A MAN POLO ANDEL DE LIBROS)

Aínda que isto está húmido. (SACA UN LIBRO. LE) “A vida e os soños son fillos dun mesmo libro.” Ah, pois moi a xeito.

(SEGUE LENDO)

“Leelas na orde é vivir, botarlles unha ollada é soñar”

E morrer? De quen é a filla da morte? Que libro me fala dela? Como as leo? A ver...

(BUSCA MÁIS LIBROS. DE SOCATE, CAE NEVE DENTRO DA TENDA)

Isto? Neve? No verán? (PRÓBAA)

Ah, claro. Sabe a mango. Así, si.

(ENTÓN ABRE O PARAUGAS. A NEVE PASA Á CHOIVA)

MARGARITA LE)

“Un ser vivo é un currunchito do universo empeñado en diferenciarse: estar morto é seguir os azares do entorno. Estar vivo é resistir a que te devoren as simetrías.”

Non o asina ningún. Sería do mesmo Alfonso Ramírez?

(DETRÁS APARECE UNHA TENDEDEIRA DE ROUPA. ALGUÉN QUE NON PODEMOS VER COLOCA SABAS. ELA LE OUTRA VEZ)

“Quero dicir que hai medo e fotos e tipos aos que é imposible atopar... Houbo unha vez unha palabra (MARGARITA TUSE), unha palabra para nomear todo isto. Pero agora só che podo dicir: non temas.”

Roberto Bolaño

(DESAPARECE A IMAXE DA TENDEDEIRA DA ROUPA. CESA VENTO E OS MURMURIOS. ENTRA VÍCTOR CON OUTRO CARRO DA TENDA)

VÍCTOR: Aquí teño máis cousas para pasar a noite.

MARGARITA: Víctor: Cantas noites levamos aquí? levamos aquí?

VÍCTOR: Como que cantas? Nin sequera unha. Apenas pecharon a tenda!

MARGARITA: Semella que pasaron cinco noites.

VÍCTOR: Nin cinco minutos dende que pecharon a porta, Margarita.

(AMÓSALLE) Mira o que conseguín: revistas do corazón para pasar unha noite entretida.

MARGARITA: Coa falta que me fai que alguén con autoridade me fale do corazón.

VÍCTOR: Tamén hai un artigo médico sobre o miocardio, se che serve.

MARGARITA: Que máis tes aí?

VÍCTOR: Cereais que están listos para xantar. Un bate de béisbol, para a defensa persoal e spray nasal, non sei para que nos pode servir.

MARGARITA: Eu teño o nariz tapado.

VÍCTOR: Entón, listo.

MARGARITA: E frío.

VÍCTOR: Isto tróuxencho para o frío. (ENTRÉGALLE A BALANZA) Para que controlemos o peso. E galletas.

MARGARITA: (CARA O SEU CARRO DA TENDA) Nada de galletas que eu teño fame de verdade.

VÍCTOR: Pero son galletas Godiva, Margarita. Das mellores. Son carísimas e quedaban moi poucas. (AMOSA UNHA ETIQUETA) Mira, di; “Existencias Limitadas”

MARGARITA: Non se referirán a nós?

VÍCTOR: As galletas?

MARGARITA: Ás Existencias Limitadas. (DO SEU CARRO SACA A LASAÑA) Danme ganas disto máis que dunha existencia limitada, que polo demais, a esta hora e neste sitio, seméllame unha redundancia.

VÍCTOR: Eu non comería esa lasaña.

MARGARITA: Podemos facela nun microondas que vin nos Electrodomésticos.

VÍCTOR: E que non lembras o caso da droga na lasaña?

MARGARITA: Non, a verdade.

VÍCTOR: Atoparon droga. MARGARITA: Que droga?

VÍCTOR: LSD ou coca, non sei.

MARGARITA: Apagaches a tele antes de sabelo?

VÍCTOR: Foi unha lasaña desa mesma marca.

MARGARITA: E dis que a lasaña tiña droga?

VÍCTOR: Moita.

MARGARITA: Entón quizais me coma dúas.

VÍCTOR: (RI) Pois si están baratas...

MARGARITA: Agora que o dis, deberían subirlle o prezo.

VÍCTOR: Sobre todo se é pura.

MARGARITA: Lasaña 100 %. Mellor levo tres.

- VÍCTOR: Dáme unha; quizais me veña ben.
- MARGARITA: Déixame ler: esta vén con Haxix.
- VÍCTOR: Gústame menos étnica.
- MARGARITA: Enténdoo perfectamente. Nada como unha lasaña que sabe a folclore.
- VÍCTOR: Co que detesto ás Lasañas que tocan a Quena á saída do metro!
- MARGARITA: O cóndor pasa sobre a Lasaña
- VÍCTOR: Ou a Lasaña mariachi.
- MARGARITA: Ou as Lasañas do Tango.
- AMBOS: Insoportábeis!
- MARGARITA: (VENDO A LASAÑA) Pero non te preocupes, aquí di que está feita con pega.
- VÍCTOR: Entón vén con desconto.
- MARGARITA: ¿Podo cambiala máis ben por unha con Lezonatil ou Valium?
- VÍCTOR: Lasaña para durmir.
- MARGARITA: Lasaña somnífero.
- VÍCTOR: Aínda que os libros serven tamén para durmir.
- MARGARITA: Se che dan un golpe na cabeza cun libro ben grosso, si, claro que durmes 9 horas seguidas.
- VÍCTOR: Quizais levántaste cunha lixeira dor de cabeza.
- MARGARITA: Pero soñas con palabras.
- VÍCTOR: (SACANDO UNHA BOTELLA DE MEDICINA) Mira o que trouxen da Farmacia.
- MARGARITA: Medicina para a melancolía?
- VÍCTOR: Para a gorxa.
- MARGARITA: Eu estou ben.
- VÍCTOR: Ten etanol.
- MARGARITA: Entón dóeme todo.
(BEBEN A MENCIAÑA. BRINDAN)
- VÍCTOR: Agora, fálame da casa.
- MARGARITA: Para iso queresme bébeda?
- VÍCTOR: Quen se queda con ela agora?
- MARGARITA: O Banco, claro.
- VÍCTOR: Algunha vez pertenceu a alguén?
- MARGARITA: Antes da túa solicitude de hipoteca, tiña outra e outra e outra.
- VÍCTOR: Quen tivo a última?
- MARGARITA: Antes vivía un matrimonio con tres nenos, dúas nenas e un varón. O

home tiña unha empresa artesanal de xeados, pero nada importante. A muller era maestra na escola pública. Ingresos modestos, con tres nenos na escola e ademais a nena maior con clases de piano.

Encontraran a casa dos seus desexos, “dos seus sonhos” dixeron. É que a xente fala moito sobre o que non sabe; “sonhos”, nada menos. En fin, semella que en cada un dos seus sonhos, soñaban. E neses subsonhos, soñaban que se lles partían os sonhos en pequenos anacos de sonhos, en millóns de fragmentos de soño, en pequeniños sonhos soltos. E en cada un deses millóns de raias, rebandas illadas de pequeniñas quimeras que formaban un gran soño, había unha soa cousa que os artellaba: esa casa. “Nesta casa poderíamos ser felices” díxome. E de súpeto, agregou: “E serei sincera con vostede”. Cando dixo que sería sincera comigo, eu gritáballe, dende o interior; prégoles, non sexa sincera, non cometa ese erro, non se corte as veas comigo, non me deixe o machado, non me dea a corda para que lla coloque ao pescozo, non me pida que lle dispare. “Estes son todos os meus aforros”, díxome. “Isto é todo o que temos na nosa vida. E queremos mercar esa casa”. A casa, claro, estaba fóra do seu alcance.

Á semana, o Banco aprobou a hipoteca. Eu mesma a asinei.

Pensabas que a miña sinatura era moi poderosa? Iso cría eu neses días: que era a miña sinatura a que facía que esa casa, a dos pequeniños sonhos partidos en anacos, poidese chegar ás mans da xente que a soña, tamén partida en anaquiños.

VÍCTOR: Nunca vin ao vendedor de xeados, a mestra de escola nin aos fillos.

MARGARITA: A verdade é que eles non querían saír. Amezámolos coa policía, chamábamolo por teléfono sete veces ao día, dous empregados acosábanos con multas incríbeis que debían pagar por cada día que pasaba. Entón, un día antes de que foras ver a casa, o vendedor de xeados pegouse un tiro na sala.

VÍCTOR: Por iso a alfombra nova!

MARGARITA: Limpámolo todo, pero o piso de madeira quedou descolorido. E para que non vises nada, e non ter que baixarlle o prezo a casa...Eu...Eu...
(NERVIOSA)

Ocorre que son fea. E nin sequera, o suficiente como o banco precisa que o sexa.

(SONA O TELÉFONO DE MARGARITA)

MARGARITA: (AO TELÉFONO) Aínda segues a buscarme? Entón sábelo!

VÍCTOR: Sabe que estás aquí?

MARGARITA: (AO TELÉFONO) Sabes que te abandono; que xa te deixara hai moito tempo e en especial, sabes onde estou esta noite, que é realmente o único que queres saber sobre mín.

VÍCTOR: Vén para acó?

MARGARITA: (AO TELÉFONO) Non veñas, que non te espero.

(COLGA O TELÉFONO)

MARGARITA: Nin se decatou de como me chamo; quizais nin sequera lembre a miña cara. Cada vez que colles un amor perdes parte da túa memoria.

VÍCTOR: Cando se viron por última vez?

MARGARITA: Esta mañá.

VÍCTOR: Seguro que xa te esqueceu.

MARGARITA: Se aparece por aquí e me mira directamente aos ollos, pensará que non estou.

VÍCTOR: E outro amor?

MARGARITA: Que se teño outro amor? (VÍCTOR ASINTE) Ben, estás ti.

VÍCTOR: Eu? Pero se apenas nos coñecemos!

MARGARITA: Refírome a que es como o primeiro amor, claro. Un amor flash.

VÍCTOR: E por iso estou aquí.

MARGARITA: Ao teu carón.

VÍCTOR: Que non me vexa o teu marido.

MARGARITA: Tes razón, porque a ti si que te recoñecería.

VÍCTOR: Por ser como o primeiro amor

MARGARITA: O que nunca se esquece.

VÍCTOR: Que tampouco o esquecen os maridos.

MARGARITA: Porque sempre está entre nós.

VÍCTOR: Perfecto.

MARGARITA: Novo.

VÍCTOR: Idolatrado.

MARGARITA: Torpe.

VÍCTOR: Coma o seu cheiro.

(MAGARITA VE A VÍCTOR CON TREMOR A NON RESISTIRLLE)

MARGARITA: Cita! Precisamos unha cita que nos explique por que o primeiro amor é tan sublime e tan estúpido.

(AMBOS CORREN CARA O ANDEL. CADA UN SACA UN LIBRO, FANO RAPIDAMENTE, TRÁTASE DUNHA COMPETENCIA)

MARGARITA: (LE) “O home corrente é un covarde” Twain

VÍCTOR: (LE) “Dou por feito que, en literatura, un gato nunca é un gato” Bolaño.

MARGARITA: E unha gata?

VÍCTOR: Menos. (COLLE UN LIBRO. LE) “Cando él se achega ao abismo, pecha os ollos, porque sabe perfectamente que o abismo pode devolverlle a mirada...E un abismo que remata con sangue. É dicir, non remata nunca” Bolaño, outra vez.

MARGARITA: (COLLE UN LIBRO. LE) “A linguaxe é un virus chegado dende o espazo exterior para rematar co mundo” Burroughs.

VÍCTOR: (COLLE UN LIBRO. LE) “A verdade é a falta de datos á contra” Villoró.

MARGARITA: (COLLE UN LIBRO. LE) “Unha felicidade é toda a felicidade; dúas felicidades non son ningunha felicidade” Ramuz.

VÍCTOR: (COLLE UN LIBRO. LE) “O principal inconvinte de seren fusilado é que hai que amencer” Fuentes.

MARGARITA: (TOMA UN LIBRO. LEE) “Intelixencia; soidade en chamaz”.
Rushdie

VÍCTOR: (COLLE UN LIBRO. LE) “Procuramos caninos que se axusten ás nosas feridas” Tynan.

(MARGARITA COLÓCASE A MAN NA CABEZA)

MARGARITA: Esa é comigo: “Procuramos caninos que se axusten ás nosas feridas...”

(MARGARITA, CON MOITA LENTITUDE, COLLE UN LIBRO MOI GROSO. ÁBREO CARA O FINAL)

VÍCTOR: (COLLENDO OUTRO LIBRO. LE) E esta: “A poesía, esa enerxía secreta da vida cotiá que coce os garavanzos na cociña, e contaxia o amor, e repite as imaxes nos espellos”. García Márquez.

MARGARITA: Víctor... (CO SEU LIBRO NA MAN. PAUSA) Como chamamos á realidade que imita unha metáfora?

VÍCTOR Que? Unha realidade que imita a metáfora? Iso é posíbel?

MARGARITA: Si. Como a chamas?

(VÍCTOR COLLE O LIBRO QUE MARGARITA TEN NAS MANS.
LE A PORTADA)

VÍCTOR: Murakami

MARGARITA: Así se chama a realidade?

VÍCTOR: Non, ese é o autor.

(ELA ESPERA OUTRA RESPOSTA PERO VÍCTOR DEVOLVE O
LIBRO AO ANDEL)

MARGARITA: (MÍRAO) Víctor: Por que o fixo?

VÍCTOR: Quen? Murakami?

MARGARITA: Non. O home que disparou na tenda. Por que disparou?

VÍCTOR: Creo que se quedou sen palabras.

MARGARITA: Pero o rifle era unha palabra.

VÍCTOR: Si, pero grave.

MARGARITA: Como ángel.

VÍCTOR: Cáncer.

MARGARITA: Martes.

VÍCTOR: Chan.

MARGARITA: E Ramírez.

(DE NOVO ESCOITAMOS OS MURMURIOS, QUE SE REPITEN
CON URXENCIA: “PREGÚNTALLE ALGO” “NON DEIXES QUE
SE VAIA”. AS VOCES MESTÚRANSE DE NOVO E XA NON
ENTENDEMOS O QUE DIN.

DE SÚPETO, TODO PARA. ESCOITAMOS “*SPIEGEL IM
SPIEGEL*” -*Espello no Espello*- DEARVO PÄRT)

VOZ: (EN OFF) “...234 a caixa, por favor. 234 a caixa”

MARGARITA: Agora si estou segura de que isto non é un soño.
Nin unha alucinación.

Nin sequera que estamos mortos.

Sabes que creo? Que somos referencias literarias.

VÍCTOR: Quen non o é?

MARGARITA: Somos personaxes creados con faios. Non temos moito onde morder.

Pero iso é o que somos.

VÍCTOR: E iso vale? É posíbel non ser o que somos, senon escritos por alguén?

MARGARITA: É como a idea de Deus. Alguén nos está escribindo.

VÍCTOR: Alfonso Ramírez?

MARGARITA: É o máis probábel. E paréceme que isto vai rematar cedo.

De novo, as doce luces refulxentes .

Volve chover. Ela abre o seu paraugas e el sube o bate coma se o fose protexer da choiva. Ela ri. Pero o bate de béisbol, de súpeto, convértese en paraugas e el se ri dela. A música mantense até o inicio da derradeira parte.

Minuto 5 /Sen respirar

Coas cousas da tenda, Margarita e Víctor fan un sitio para durmir.

VÍCTOR: (DÁLLE UNHA TOALLA) Toma. No baño deixei pasta para os dentes.
A esta hora e con este silencio, o supermercado semella o fogar.

MARGARITA: Mellor que o fogar, porque aquí hai de todo.

VÍCTOR: E non che pegan.

MARGARITA: Nin che pagan

VÍCTOR: Aínda que deberían.

MARGARITA: Aproveitemos a noite da abundancia.

VÍCTOR: O que desexes en 14 pasillos de supermercado. Todo teu.
Dentífrico? Hai. Flúor bucal; hai. Toallas, hai. Pixamas!
(ENTRÉGALLE UN PIXAMA RIDÍCULO)

MARGARITA: Non hai.

VÍCTOR: Si hai, pero feo.

MARGARITA: Entón no hay

VÍCTOR: Non hai.

(BÓTAO A UN LADO)

MARGARITA: (QUÍTASE A CHAMBRA) Eu durmirei en roupa interior, se non che molesta.

VÍCTOR: Adiante, esta é a túa casa. Durmirás coas latas ou coas froitas?

MARGARITA: Contigo

VICTOR: E iso non sería coma un delito?

MARGARITA: É que acaso as vítimas podemos cometer o mesmo crime polo que somos feridas? Eses non son os mártires?

VICTOR: Entón mellor durmes do lado dos sacrificados.

MARGARITA: Ao carón dos libros de Alfonso Ramírez.

VÍCTOR: Algúns libros son malos para os soños.

MARGARITA: Entón durmirei coas fariñas, para que se me achegue o soño pesado.

VÍCTOR: Se tes frío podes ir até as neveiras e morres apetitosa.

MARGARITA: Ou coas pímulas.

(VÍCTOR ÓLLAA TOMAR UNHA DAS PÍLULAS.)

VÍCTOR: Non son boas para matarse.
MARGARITA: Ti que sabes?
VÍCTOR: Quédaste durmido e xa. Pero nada máis.
MARGARITA: É en serio?
VÍCTOR: En serio que?
MARGARITA: Que intentaches matarte?
VÍCTOR: Por suposto que si. Que tipo de home cres que son?
MARGARITA: Iso non é “por suposto”. A xente non se quere matar. A xente quere facer todo o posíbel para vivir.
VÍCTOR: E eu tamén. Pero ás veces deume por matarme. Non te preocupes, que non é nada serio.
MARGARITA: Matarse non é nada serio!
VÍCTOR: Quero dicir a razón.
MARGARITA: Iso é case peor.
VÍCTOR: O que sexa, xa pasou. E ti: Que pasou cando intentaches matarte?
MARGARITA: Eu non dixen nada.
VÍCTOR: Que pasou?
MARGARITA: Tampouco puider facelo.
VÍCTOR: Por que?
MARGARITA: Xa non o recordo.

(VÍCTOR PON CARA DE NON LLELO CRER)

VÍCTOR: Moi ben. (VAI CARA UN ANDEL) Viño?
MARGARITA: Ese é viño de cociña.
VÍCTOR: Igual, salva a alma. (AMBOS OS DOUS BEBEN) Fala, canalla.
MARGARITA: Aconteceume tres veces.
VÍCTOR: Tres veces intentácheste matar?
MARGARITA: Pero nunca o fixen. Nin siquiera o intento real.
VÍCTOR: Porque...
MARGARITA: Non puider escribir a nota..
VÍCTOR: A nota de suicida?
MARGARITA: Non a puider escribir. Tiña enfronte a páxina en branco e non souben que escribir. Nin sequera sabía a quen ía dirixida. Comezábaa cun “perdóenme” xeral, e logo non sabía que máis escribir. Niso íaseme o tempo e logo esquecíaseme o que ía facer.
VÍCTOR: (BEBE, RI) A nota!

- MARGARITA: Hai golpes na vida, tan fortes ... Eu non sei!
Non sabes o difícil que son as aclaracións dos suicidas. Nunca sabes como comezar. O primeiro que queres é non escribila, e iso non axuda. Logo, non ferir a ninguén, que ninguén se sinta culpábel, nin sequera el, que polo demais xa che golpeou cinco veces e pediuche perdón unha soa vez.
Porque sabes que de todos os xeitos todos crerán que el tivo algo que ver. Así que a nota non ten que ser precisa, e é entón cando se abre unha oportunidade para a poesía. Non falar directamente do tema, obviar o conflito, falar en soños, facer reais as alucinacións, pero deixar claro que el non te matou porque a que se asesinou es ti.
Tes ese privilexio. A ti, que che quitaron todo, ti, a vítima perfecta, tes o obxecto final. Matarte é teu e é para estar orgullosa.
- VÍCTOR: Até da nota fantástica debes estar satisfeita.
- MARGARITA: Unha nota suicida con toques de realismo máxico.
- VÍCTOR: Unha nota incríbel, unha nota suicida en literatura.
- MARGARITA: Ou no teatro.
- VÍCTOR: Aínda se escribe teatro?
- MARGARITA: E eu que vou saber!
- VÍCTOR: De todos os xeitos, esas son moitas palabras para unha nota suicida. Tamén para o teatro.
- MARGARITA: Logo, está o tema do que pensan de ti unha vez que morres. Mentres estás viva es do peor; a máis aborrecible e gorda, histérica, inútil, estúpida, raspuñeira, inservíbel, solteira, anónima, fundamentalmente fea. Pero unha vez que morres, entón todos bótante de menos, por boa, marabillosa, intelixente, servicial, talentosa, esposa, nunca se viu unha mellor Xerente de Hipotecas no Banco Nacional e sobre todo, tan bela e preciosa nos seus 13.665.600 minutos de fermosa.
- VÍCTOR: (RÍNDOSE) É que non hai nada como a morte para perder a vida.
- MARGARITA: Por iso a miña última nota de suicidio tiña só dúas palabras: Perdón e Grazas.
- VÍCTOR: Grazas? Nunha nota de suicidio?
- MARGARITA: “Grazas” pode ser unha palabra moi dramática. Amais, a morte ponme moi nerviosa.
- VÍCTOR: Non é para menos. Din que a morte é unha enfermidade incurábel.
- MARGARITA: Refirome a Internet. (BEBE DE NOVO) Isto do viño de cociña cáeme mal no estómago*. (COLLENDU UNHA LATA DE PEGA)

Cres que poida cheirar un pouquiño?

VÍCTOR: Pega?

MARGARITA: (LENDO A ETIQUETA) Di que é para a escola.

VÍCTOR: Vale, pero non te pases.

(MARGARITA CHEIRA UN POUCO. VÍCTOR TAMÉN)

VÍCTOR: A ver, dime; Que é o que che fai Internet que non che deixa escribir a carta suicida?

MARGARITA: O problema son as claves. Só eu coñézoas e despois de morta, Quen se fará cargo da miña vida social en Internet, Twitter, Facebook, My Space, LinkedIn? Quen responderá os meus mails?

VÍCTOR: Se te vas matar... Que che importa?

MARGARITA: Impórtame, porque é coma seguir viva, sen sufrir a vida. Que a xente siga falando contigo, enviándoches* correos, fotos das súas festas, nenos que nacen, éxitos, coma se ti estiveras viva. E logo, coas respostas automáticas, de súpeto chegarán mensaxes miñas a outras persoas que saben que xa estou morta e pareceralles raro e até cómico que eu siga molestando aínda cando xa non estou por acó.

VÍCTOR: Moi ben, imos facer un trato: Se morres, eu encárgome da túa vida social en Internet.

MARGARITA: Grazas. Ves? Déixoo todo nas túas mans.

VÍCTOR: Non esquezas darme o teu contrasinal.

MARGARITA: É moi fácil: “Cinco minutos”

VÍCTOR: Cinco minutos. Listo. Cinco minutos de que?

(DE SÓCATE ESCÓITASE UN RUÍDO REVERBERADO POR TODA A TENDA, COMA ALGO QUE SE CAE. ELA PONSE EN ALERTA)

VÍCTOR: Non é nada.

MARGARITA: Un ruído.

VÍCTOR: A tenda fai rúidos.

MARGARITA: Soa?

VÍCTOR: Tanto medo lle tes?

MARGARITA: Terror. Téñolle terror. E é tanto o terror que lle teño, que creo que el non o sabe.

- VÍCTOR: O terror encobre.
- MARGARITA: O terror non disfraza ni cambia a realidade dos que o arrodean, senon a dos que o ven.
- VÍCTOR: E como podemos os demais ver o teu terror?
- MARGARITA: Cando comece a conta atrás.
- VÍCTOR: De canto tempo?
- MARGARITA: Cinco minutos.
- VÍCTOR: En cinco minutos podo ver o terror.
- MARGARITA: En cinco minutos aparece o terror
- VÍCTOR: E ese terror é?
- MARGARITA: Que el veña até aquí e me doia.
- VÍCTOR: Pero non sabe onde estás.
- MARGARITA: O terror sabe.
- VÍCTOR: Non te preocupes, que aínda que veña a buscarte, non poderá entrar. Estamos pechados. A tenda protéxete. Imos ver; no canto de matarte, ou que te mates, ou te maten, propóñoche un plan.
- MARGARITA: Pega con medicina para a tose?
- VÍCTOR: Vente comigo.
(MARGARITA QUEDA PERPLEXA)
Ímonos xuntos, deixámolo todo e a todos. “Hai que marchar e vivir ou quedarse e morrer”.
- MARGARITA: Quedarse e morrer... V
- VÍCTOR: Díxolle Romeo a Xulieta.
- MARGARITA: Nesa historia non remataron todos mortos?
- VÍCTOR: Chamámoslos e dicímoslles que os abandonamos para sempre. E ímonos a...
- MARGARITA: Nova Iorque! Que é a única cidade que se ve orixinal pola tele.
- VÍCTOR: Iso, Nova Iorque. E mercamos unha casa ao contado, nada de hipotecas malditas de Bancos miserábeis; será a casa máis grande que exista, unha casa linda con parque ianquee e xardín de televisión e cabalos con moito brío.
- MARGARITA: Pero tenros cos nenos.
- VÍCTOR: E os nosos fillos, teus e meus, crecerán nun prado falando inglés.
- MARGARITA: E casándose con xente boa e de moi bos e excelentes modais.
- VÍCTOR: Que non lle peguen ás súas mulleres.
- MARGARITA: Xente agradable que lea libros...
- VÍCTOR: Xa me vexo conducindo feliz polas cidades que vemos na tele.

MARGARITA: Cidades nas que nunca lles acontece nada malo aos bos porque ao final, a xente boa, coma nós, sempre gañan, aínda que sexan feas coma mín.

VÍCTOR: Nova Iorque. Veste comigo? Ah? Veste? Nova Iorque! Nova Iorque!

(OS DOUS RIN COMA NENOS. DE SÓCATE, MARGARITA DÁLLE UN BICO FERMOZO, COMA O QUE SEMPRE QUIXEMOS DAR E RECIBIR. AMBOS MÍRANSE. AO MESMO TEMPO, SACAN OS SEUS TELÉFONOS PORTÁTILES. MÍRANSE. MARGARITA MARCA PRIMEIRO, LOGO VÍCTOR. É OBVIO QUE AMBOS SE DEIXAN UNHA MENSAXE)

MARGARITA: (AO TELÉFONO) Ola, son eu.

VÍCTOR: (AO TELÉFONO) Ola chicos, son Víctor.

MARGARITA: (AO TELÉFONO) Imaxino que viches que era eu quen chamaba e decidiches non responderme ao teléfono, que é o que eu tamén fago contigo. Iso di moito. Di moito de ti e de mín...

VÍCTOR: (AO TELÉFONO) Imaxino que estarán sorprendidos de que lles deixe esta mensaxe. Nosoutros non nos deixamos mensaxes, nunca nos dicimos nada. Pero déixolles esta mensaxe para que non crean que estou morto.

MARGARITA: (AO TELÉFONO) Non teñas medo ao que che vou dicir. Sei que por iso me agrides, porque tes terror de escoitarme dicir algo do que estou pensando.

VÍCTOR: (AO TELÉFONO) Unha mensaxe para que se esquezan de mín, ou quizais, para que esta mensaxe se autodestrúa en cinco minutos.

MARGARITA: (AO TELÉFONO) É todo e a verdade, non é case nada. Quería informarte que me desaparezo da túa vida.

VÍCTOR: (AO TELÉFONO) Si, xa sei que me esqueceron hai moito tempo, pero igual lles digo que o deixo todo e me vou. Voume lonxe.

MARGARITA: (AO TELÉFONO) Adeus

VÍCTOR: (AO TELÉFONO) Non regreso a casa nunca máis.

(AMBOS COLGAN. VENSE. ESCOITAN UNHA CANCIÓN DA TENDA. ELA ACARÍCIAO. VÓLVENSE BICAR E AXEÓNLLANSE)

MARGARITA: Dende hoxe, cando escoite unha canción, calquera canción preciosa e

perfecta, verei a túa cara, e cando vaia polo metro pensarei que estou contigo e imaxinarei que estamos xuntos, que vivimos noutros sitios, noutros lugares, que tamén existimos escondidos noutros sitios e noutros lugares onde outros nos atopan e no que cada vez que nos atopan, volvemos escondernos, aínda que non moito, porque o que nos gusta é que nos atopen.

VÍCTOR: E que por iso deixamos as pistas.

MARGARITA: Nos libros de Alfonso Ramírez.

VÍCTOR: Pistas deixadas polo mundo.

MARGARITA: Ou neste mundo, aquí mesmo nesta tenda; hoxe deixamos os libros subliñados para que nos atopen porque as citas foron creadas para iso.

VÍCTOR: Esas son as citas

MARGARITA: Citas que nomeas

VÍCTOR: Citas que sinalas

MARGARITA: Citas que notificas

VÍCTOR: Ficas

MARGARITA: Provocas

VÍCTOR: Avisas

MARGARITA: Advirtes

VÍCTOR: Esas son as citas e estas as respostas

MARGARITA: As citas claves da miña vida contigo, unha vida que non aconteceu nunca e que porén, xa ocorreu.

VÍCTOR: Esas son as citas e eses son os libros que aconteceron.

MARGARITA: E que existiron. E esa tamén son eu; a que define o libro, que resume a cita; esa que non se parece a mín, pero que son eu. E este é o fin da miña historia.

(LE DUN LIBRO)

“A poesía é a única proba concreta da existencia do home”

(ESCOITAMOS “SPIEGEL IM SPIEGEL” DE ARVO PÄRT.

AS LUCES COMEZAN A FACERSE MÁIS PRESENTES. OÍMOS SIRENAS AO LONXE E MURMURIOS DE XENTE, MOI TENUUE)

MARGARITA: As túas palabras son tranquilas pero teñen un grande peso, as túas palabras son dunha tensión amarga.

VÍCTOR: É que todos nos facemos un relato no que somos os protagonistas.

(VÍCTOR LEVÁNTASE E ALÓNXASE UN POUCO, MARGARITA QUEDA AXEONLLADA. VÍCTOR VE A HORA.)

VÍCTOR: Xa pasaron cinco minutos.

MARGARITA: ¿Dende que pecharon? ¿Cinco minutos? Non o creo, pasou moito máis.

(ENTÓN A MÚSICA SOBE UN POCO DE VOLUME. LUZ QUE ARRODEA A MARGARITA)

VÍCTOR: (SINALA O SITIO ONDE ESTÁ MARGARITA) Aí foron os disparos.

MARGARITA: Que disparos?

VÍCTOR: Os do atentado na tenda.

MARGARITA: Foi aquí?

VÍCTOR: Aí mesmo. O asasino levaba un morral. Achegouse por este lado. Viu que iamós pechar. Preguntoulle algo a Mónica, a caixeira. E logo, sacou un rifle e comezou a disparar.

MARGARITA: Doce disparos certos. Aí caeu o xefe de seguridade, alá a outra caixeira, aquí o señor que estaba pagando a súa compra. Por este lado dous máis...

VÍCTOR: E ti, ti caíches aquí, ao carón do andel de libros.

(A MÚSICA SOBE UN POUCO MÁIS. A LUZ FAISE TAMÉN MÁIS BRILANTE)

MARGARITA: Eu?

VÍCTOR: Volteácheste, vícheslle a cara e caíches aquí, Margarita tan bonita, tan bonita coma ti.

MARGARITA: Non entendo

VÍCTOR: O disparo entrou na túa cabeza.

MARGARITA: Pero eu... Cando?

VÍCTOR: Cando pasabas por aquí.

MARGARITA: Eu viña de compras...

VÍCTOR: Por primeira vez...

MARGARITA: E quizais detívenme na tenda de mascotas...

VÍCTOR: Porque pensaches en comprarte unha gata...

MARGARITA: Nunca tiven unha gata.

VÍCTOR: Pero agora queres unha.

MARGARITA: Porque o vou abandonar.

VÍCTOR: Entón, viches a miña cara.

MARGARITA: Sabía que traballabas aquí.

VÍCTOR: E decidiches informarme do teu despedimento do Banco.

MARGARITA: E por un segundo pregunteime.

VÍCTOR: Cando te vin camiñando cara acá.

MARGARITA: Será que fixen esta viaxe até aquí para decirlle que perdín o meu traballo?

VÍCTOR: E entón díxenme:

AMBOS: Virá por mín? / Veño por el?

MARGARITA: Se apenas o coñecín no Banco.

VÍCTOR: Se só a vin unhas tres veces.

MARGARITA: Se non sei nada sobre el.

VÍCTOR: Unha fantasía.

MARGARITA: Un xogo.

VÍCTOR: Un soño.

MARGARITA: Alucinacións.

VÍCTOR: Ficcións.

MARGARITA: Citas.

VÍCTOR: Encontros.

MARGARITA: Referencias literarias.

VÍCTOR: Personaxes nunha obra.

MARGARITA: Mal escritos.

VÍCTOR: Mal debuxados.

MARGARITA: E de súpeto...

VÍCTOR: Comezaron os disparos.

MARGARITA: Non vin nada.

VÍCTOR: Ninguén te viu, pero aí estabas.

MARGARITA: E entón?

VÍCTOR: Entón o teu marido, Alfonso Ramírez, berraba o teu nome e seguiu disparando.

MARGARITA: E eu?

VÍCTOR: Ti caíches aquí.

(A MÚSICA COMEZA A DESAPARECER LENTAMENTE
MESTÚRASE CON BERROS DE FERIDOS, SIRENAS DE

AMBULANCIA E POLICÍA. VÍCTOR CORRE CARA ELA E SOSTENLLE A CABEZA. PIDE AXUDA)

- VÍCTOR: (EN TEMPO REAL) Margarita, non perdas o coñecemento! Non volvas marchar! Axuda!
- VOCES: Ponlle presión na ferida!...!Non deixes que se vaia...! Non deixes que se vaia!
- VÍCTOR: Mantén os ollos abertos!
- VOCES: Pregúntalle algo!
- MARGARITA: Que pasou? Que pasou?
- VÍCTOR: Escóitame ben, Margarita. Tes cinco minutos no chan; e eu sostéñoche a cabeza. Fago presión para que non saia moito sangue, para que non se inflame o cerebro, para que teñas unha oportunidade até que veñan os da ambulancia.
- MARGARITA: E dis que iso pasou hai cinco minutos?
- VÍCTOR: Cinco minutos
- MARGARITA: “Hoxe sufro dende máis abaixo... Dóeme...sen explicacións”
- VÍCTOR: Aguanta, Margarita!
- MARGARITA: Teño frío.
- VÍCTOR: Non te vaias!
- MARGARITA: Hai golpes na vida, tan fortes ... !Eu non sei!
- VÍCTOR: Non te vaias!
- MARGARITA: Non...respiro.
- VÍCTOR: Que dis?
- MARGARITA: Como chamas á realidade que imita a unha metáfora?
- VÍCTOR: Que?

Só quedan eles dous iluminados na escena.

Aparece tamén iluminado o andel de libros usados. Detrás deles volve chover, pero nin Margarita nin Víctor se mollan.

Víctor levanta a man para comprobar que non chove sobre el. Entón, mira directamente ao público, non só estrañado pola auga senón pola presenza dos espectadores.

Música. Escuro Fin